

ליד הרציף עגנו שתי אוניות, אונית משא גדולה וספינת הובלה קטנה, מהסוג שנע בתוך הנמל ומוביל נוסעים ומטען החוצה, לאוניות הגדולות שעוגנות מחוץ לרציף. 'DORA', היה כתוב על ירכתי הספינה, ומתחת Panama - הורו לנו לעלות על הספינה הקטנה וחשבנו כי מובילים אותנו החוצה. עלינו, אם כי המילה 'לעלות' לא כל-כך התאימה. הספינה לא הייתה גבוהה מהרציף. על הסיפון עמדו שלושה בחורים בגילים שונים, שכיוונו אותנו למקומותינו בגרמנית ובעברית. לא היה הרבה ללכת. אחרי צעדים אחדים הגענו לאולם גדול מלא מיטות עץ בשתי קומות. ובכן - לא היה צריך להרהר הרבה, זו האונייה בה נפליג ושתביא אותנו לארץ המובטחת, whatever that means. התמקמנו. לא היה חסר מקום. התאורה הייתה חלשה, לא ראינו הרבה. מבט דרך ה-bulleye החוצה. הרציף היה עזוב, האורות כבו. ברגע זה הרגשתי את טרטור המכונות, רעידה קלה והרציף נסוג לאחור, אט אט. מסביב דממה; משהו נכנס אלינו, מנסה להרגיע: לכו לישון, מחר נסביר הכל. השעה אחת אחרי חצות.

עם שחר עליתי על הסיפון. התאספו שם כבר רבים. היינו בלב ים, בתעלה האנגלית, סמוך לחופי בלגיה. נשבה רוח קרירה, הים היה גלי במקצת. הודיעו על אסיפה כללית כעבור חצי שעה. הופיעו שלושת הבחורים שקיבלו אותנו בעלותנו על ה-"דורה". אקרא להם "הישראלים", אף כי אנחנו קראנו להם "הפלשתינאים", כינוי לא כל כך הולם בשפת ימינו. הם הציגו את עצמם כ-Johny, Tommy, ואת שם המבוגר ביניהם איני זוכר. הרבה יותר מאוחר למדנו את זהותם האמיתית. Johny, בחר נמוך קומה, שחום עם תלתלים שחורים. הוא דיבר עברית ואנגלית והופעתו הייתה כשל קצין צבא. שמו האמיתי היה צבי ספקטור, איש ההגנה ורב החובל בפועל של האונייה (ב-1941 יצא כמפקד קבוצת כ"ג יורדי הסירה, בשליחות עבור הצבא הבריטי, לחבל במתקני הנפט בטריפולי שבסוריה, ובכך להכין את פלישת בנות הברית לסוריה, שהייתה בידי כוחות וישי הצרפתיים. 23 הבחורים לא חזרו ממשימה זו ואין יודעים עד היום מה עלה בגורלם). ג'והני תיאר במלים קצרות את האונייה. ה'דורה' הייתה כבת 30 ונבנתה כמובילת בהמות. היא עסקה בעבודה זו, בין האיים הדניים, במשך שנים רבות. ל'דורה', בת ה-1600 טון, לא כל כך קליפת אגוז כפי שנראתה תחילה, היה מנוע קיטור חזק והיא הגיעה למהירות של 10 קשר. הותקן בה מכשיר קשר גדול וחדיש. הצוות - כ-8 עד 12 חובלים, חבורה מעורבת, חציים דנים וחציים יוונים, לא היה מבייש את מלחי "אי המטמון" או אוניית המתים. רב החובל הרשמי, יווני נמוך קומה, השלים את התמונה. הוא ישב לרוב בקבינה שלו. רב החובל האמיתי היה ג'והני. טומי, איש האלחוט, היה חבר עין חרוז. המבוגר בשלושת המפקדים, שאת שמו שכחתי, דיבר יוונית והיה פקיד גבוה בנמל תל-אביב. כולם היו שליחי ההגנה, שאחריותה על האונייה, כשהקשר לארץ התנהל דרך קיבוץ גבעת חיים. דברים אלה ועובדות אחרות למדנו עם הזמן, כעבור שנים.

מחסן המצרכים של האונייה הכיל מלאי לחודשיים. דברים בסיסיים כמו שעועית ואפונה וכמות לא מבוטלת של בשר משומר - bullbeef ועוד מלאי גדול של שימורים. כלחם שימש מאפה יבש, בפי העם "צנים ימי", שכדי לאוכלו היה צורך לטובלו בתה או מרק. את מי שתייה אפשר היה לשתות רק כתה או קפה, שגם הם טעמם היה טפל, והמצב החמיר במשך הזמן. והייתה בעיית הפחם. ה-"דורה" נבנתה לנסיעות קצרות טווח ומחסן הפחם שליד חדר המכונות שלה היה קטן. לכן היה צורך לאחסן את מלאי הפחם, שיספיק לנסיעה של מספר שבועות, באחד מאולמות המטען. את מחסן הפחם המיועד היה צריך למלא מדי יום, אך בגלל האבק הרב, בו הייתה כרוכה העברת הפחם, נעשתה העבודה כלילות, בתורנות, ע"י החברים. עבדנו בכמה משמרות ונשאנו את הפחם בסלים. גזירה זו אפשר היה לסבול, לו יכולנו להתרחץ כראוי בתום העבודה. אך ב'דורה' לא היו מים מתוקים לרחצה. תא ארעי, סגור ביטסה מסביב ומשאבת יד למי ים שמשו כמקלחת. אך עם מי-ים אי אפשר להסתבן, לא בקור של תעלת לה-מנש ולא בחום של הים התיכון. לכן אין פלא שהיו חברים שלא יכלו להיפטר מפס שחור מתחת לעיניהם וציפורניהם, גם אחרי שכבר עלינו ליבשה. ואין לשכוח את השירותים: שני תאי ברזל על הסיפון האחורי. השמש הקיצית, במיוחד בים התיכון, דאגה לכך, שלא יתעכבו שם יותר מידי זמן. בעיה, כי לפחות בימים האחרונים של שהותנו על ה'דורה' התגלו כמה מקרי דיזנטריה. וזה מביא אותי למרפאה. מסודרת למדי, מצויידת בדברים המקובלים ובשתיים-שלוש מיטות לחולים. אשר התמנה מיד כאחראי על המרפאה. המטבח היה פרימיטיבי. כיריים פתוחים, מוסקים בפחם, ומספר סירים גדולים או גיגיות. עם ציוד זה הבחורות, ובראשן קרלה, היו צריכות להתמודד. לא תמיד בהצלחה. כיצד אכלנו איני זוכר, נדמה לי שלכל אחד היו צלחת וספל בתרמיל.